

Arrest

nr. 257 341 van 28 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 16 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 december 2020 (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2020 diende verzoeker, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Volgens de bestreden beslissing toont de treffer aan dat verzoeker op 4 maart 2016, op 11 juli 2016 en op 20 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk.

Op 25 november 2020 werd volgens de bestreden beslissing verzoeker gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 28 augustus 2020 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties en op 8 september 2020 verklaarden de Franse instanties zich volgens de bestreden beslissing akkoord met dat verzoek op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening.

Op 8 december 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

*naam: M. voornaam: M. S. O. geboortedatum: [...]1962
geboorteplaats: K. nationaliteit: Soedan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M. M. S. O., verder de betrokkene, die verklaart afkomstig te zijn uit Soedan, diende op 31.07.2020 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke documenten voor. Hij verklaarde dat zijn paspoort in zee viel tussen Turkije en Griekenland.

Op 25.11.2020 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in 2011 uit Soedan vertrok en via Turkije Griekenland bereikte. Hij verklaarde dat hij er vier jaar bleef en vervolgens via Albanië, Montenegro en Servië eind 2015 Hongarije bereikte. Volgens zijn verklaringen bleef hij er zes maanden en reisde hij dan via Duitsland door naar Frankrijk. De betrokkene gaf aan dat hij zowel in Griekenland als in Hongarije een verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende, maar dat zijn verzoek werd afgewezen en hij vervolgens naar Duitsland reisde om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De betrokkene gaf aan dat zijn verzoek in Duitsland werd afgewezen en hij na twee maanden terugkeerde naar Frankrijk. De betrokkene verklaarde dat hij op 25.05.2020 met de taxi van Frankrijk naar België reisde.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 05.05.2015 een verzoek om internationale bescherming indiende in Hongarije, op 04.03.2016, 11.07.2016 en 20.11.2017 in het kader van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd geregistreerd en op 10.12.2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland.

Op 28.08.2020 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Franse autoriteiten stemden op 08.09.2020 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd op 25.11.2020 gehoord en verklaarde van 1983 tot 2008 wettelijk gehuwd te zijn geweest met A. A. N., vrouw, met de Soedanese nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Soedan.

De betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij hoorde dat er goede medische zorg is voor zijn arm. De betrokkene gaf aan dat hij niet wenst terug te keren naar Frankrijk omdat hij er werd geweigerd, zelfs aan de rechtbank. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde hij dat zijn arm gebroken was en nu heel stroef is.

Op 08.12.2020 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin wordt verzocht dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld en waarin bezwaren worden aangebracht tegen een overdracht aan Frankrijk. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende

lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Franse instanties stemden op 08.09.2020 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU)nr. 60/2013: "de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen en dat hij zelfs voor de rechtbank werd geweigerd. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. We wijzen erop dat Frankrijk verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

De advocaat van de betrokkene stelt dat er systematische tekortkomingen zijn in het asiel- en opvangstelsel in Frankrijk. We wensen in dat verband te verwijzen naar het in 2020 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk ("Asylum Information Database - Country Report: France - 2019 Update" van Laurent Delbos), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2020 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

In het rapport wordt duidelijk gesteld dat verzoeken om internationale bescherming van personen die onder de Dublin-verordening aan Frankrijk worden overgedragen op dezelfde manier worden behandeld als de reguliere verzoeken. Het rapport maakt melding van het feit dat de omstandigheden van steun voor Dublin-terugkeerders ingewikkeld kunnen verlopen, met onderlinge verschillen tussen de verscheidene prefecturen (blz. 52-53). Het toont echter niet aan dat Dublin-terugkeerders worden uitgesloten van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk bij overdracht of geen enkele mogelijkheid hebben om materiële opvangvoorzieningen te bekomen. Het loutere feit dat er onderlinge verschillen worden vastgesteld tussen de verscheidene prefecturen hieromtrent toont niet aan dat er bij Dublin-overdrachten naar Frankrijk sprake is van structurele of systematische

tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

De advocaat van de betrokkene stelt dat er systematische tekortkomingen zijn in het opvangstelsel in Frankrijk. Hij verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 02.07.2020 waarbij Frankrijk werd veroordeeld voor onmenselijke of vernederende behandeling van asielzoekers die op straat zonder bestaansmiddelen moesten leven. Het Hof oordeelde dat er een schending was van artikel 3 van het EVRM. We wensen te benadrukken dat zaken individueel worden behandeld door de rechter en dat uitspraken derhalve niet automatisch transposeerbaar zijn op de situatie van de betrokkene. De advocaat van de betrokkene toont op geen enkele wijze aan waarom de situatie van de betrokkene vergelijkbaar is met de situaties waarvan sprake is in het genoemde arrest en dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het genoemde arrest identiek zijn aan de zaak van betrokkene. We wensen te benadrukken dat de betrokkene specifiek werd gevraagd of hij redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang in Frankrijk heeft die een verzet tegen een overdracht aan Frankrijk zouden rechtvaardigen. Hij gaf als reden voor verzet echter enkel aan dat Frankrijk zijn verzoek om internationale bescherming weigerde. Hij maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van problemen inzake opvang in Frankrijk.

In verband met opvang verwijst de betrokkene ook naar een artikel in *The Guardian* over de levensomstandigheden in Frankrijk en geïmproviseerde kampen en naar het artikel “*La crise migratoire en France est-elle une crise de l'accueil ?* » van 2018. De advocaat van de betrokkene verwijst ook uitvoerig naar het AIDA-rapport dat melding maakt van problemen inzake opvang en geïmproviseerde accommodatie. Verwijzend naar het AIDA-rapport van 2020 stelt de advocaat dat er te weinig opvangplaatsen zijn in Frankrijk en dat vooral alleenstaande mannen en vrouwen daar het slachtoffer van worden. We wensen we erop te wijzen dat aan in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en dat de situatie zeer onderhevig is aan evoluties en het belang van recente informatie afkomstig van objectieve bronnen niet mag worden onderschat.

In verband met opvang wijzen we erop dat volgens het meest recente AIDA-rapport de verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (“*Hébergement d'Urgence Dédié aux Demandeurs d'Asile*”- HUDA, PRAHDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (“*Centres d'Accueil et d'Examen de Situation Administrative*, CAES) heden een totale capaciteit kennen van 98.564 plaatsen (blz. 88), hetgeen een stijging betekent ten opzichte van 2018 (86.592). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra zijn gericht op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (blz. 89). Hieromtrent wensen we op te merken dat de uitvoering van het nationale opvangsysteem volgens het rapport beoogt om zo veel mogelijk te voorkomen dat verzoekers geen opvang krijgen, maar dat lacunes op het vlak van capaciteit blijven bestaan (blz. 89). Daarnaast verwijzen we ook naar een decreet van de Franse autoriteiten (d.d. 01.06.2018) dat voorziet in een verhoging van de financiële toeslag voor verzoekers om internationale bescherming die toegang hebben tot de materiële opvangvoorzieningen maar nog geen plaats hebben kunnen verkrijgen in het nationale systeem van opvang (<http://www.asylumineurope.org/news/01-06-2018/france-increase-allowance-asylum-seekers-without-accommodation>, 01.06.2018). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale

bescherming in Frankrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De advocaat van de betrokkene verwijst naar het arrest Tarakhel Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) met vermelding van specifieke kwetsbaarheden en individuele garanties en stelt dat er voldoende garanties moeten zijn inzake passende opvang van de betrokkene bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene verwijst in dat verband naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit 2014 en 2015, die evenwel betrekking hebben op individuele zaken die niet vergelijkbaar zijn met de situatie van de betrokkene. De advocaat stelt dat België individuele garanties moet bekomen van Frankrijk en dat zonder individuele garanties er een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. We zijn in dat verband van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië ten tijde van het arrest kan onzes inziens geenszins worden vergeleken met de huidige situatie in Frankrijk.

De advocaat van de betrokkene verwijst naar het AIDA-rapport en stelt dat er problemen zijn inzake toegang tot de arbeidsmarkt en tot onderwijs in Frankrijk. We erkennen dat het AIDA-rapport melding maakt van moeilijkheden op dit gebied, onder meer ten gevolge van opgelegde beperkingen (blz. 94). We merken op dat op basis van het rapport echter niet kan worden besloten dat verzoekers volledig de toegang wordt ontzegd tot de arbeidsmarkt en opleiding (blz. 94-95). De genoemde moeilijkheden zijn onzes inziens niet van dien aard dat een overdracht zou leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De advocaat van de betrokkene stelt dat er in Frankrijk grote problemen zijn wat toegang tot gezondheidszorg betreft voor asielzoekers. Hij haalt aan dat Frankrijk in november 2019 plannen heeft aangekondigd om de toegang tot gezondheidszorg in de eerste drie maanden vanaf het indienen van het verzoek om internationale bescherming te beperken. Hij verwijst ook naar de website van de ngo Médecins du Monde dat informatie bevat over de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk. Hij verwijst naar het AIDA-rapport van 2020, waarin wordt gesteld dat de toegang tot PUMA goed werkt en de afgelopen jaren is verbeterd, maar dat de nieuwe wachttijd van drie maanden voor toegang tot het systeem de toegang tot gezondheidszorg kan beïnvloeden.

De betrokkene verklaarde dat zijn arm gebroken was en nu enorm stroef is. Hij verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij hoorde dat er goede medische zorg is voor zijn arm. We wijzen erop dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (blz. 96). Het stelt dat asielzoekers in de gewone procedure via het PUMA-systeem (de universele zorgverzekering) toegang hebben tot gezondheidszorg. Volgens het rapport werkt de toegang tot PUMA goed werkt en is deze de afgelopen jaren verbeterd, maar zou de nieuwe wachttijd van drie maanden voor toegang tot het systeem de toegang tot gezondheidszorg kunnen beïnvloeden (blz. 96). In dat verband wensen we erop te wijzen dat het rapport meldt dat personen die dringend medische zorg nodig hebben maar nog geen toegang hebben tot de zorgverzekering, zich kunnen richten tot de PASS-diensten in ziekenhuizen (blz. 96). Het rapport stelt dat dat asielzoekers die zijn afgewezen tot zes maanden na het vervallen van hun attest onder PUMA vallen en dat zij daarna in het kader van de AME-regeling kosteloze behandeling kunnen krijgen van dokters en in ziekenhuizen (blz. 96). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

We merken verder op dat de Franse autoriteiten minstens zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Tot slot maakte de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico van schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten (4)."

Op 13 januari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wegens onderduiken. Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bijgevolg is de termijn voor overdracht verlengd tot 18 maanden na akkoord van de Franse bevoegde instanties.

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Overwegende dat de bestreden beslissing gestoeld is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18(1)d van de Dublin III verordening;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Frankrijk de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

a) Stuk 1 van het middel: het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Frankrijk

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing gestaafd is op artikel 18(1)d van de Dublin III Verordening ;

Dat verwerende partij stelt dat: "België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013." (stuk 1, p. 1) ;

Dat de verzochte lidstaat voor overname Frankrijk is, waar het tekortkomen in opvangvoorzieningen een onbetwistbaar feit is waarvan verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het moment van de bestreden beslissing, zoals verzoekende partij dat zal aantonen in huidig beroep ;

2.

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat”

Dat, in toepassing van de Europese rechtspraak en de Dublin III verordening, verzoekende partij niet mag overgemaakt worden aan een lidstaat waar zij het risico loopt op behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel in verband met de asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen ;

Dat, in casu, Frankrijk niet als de bevoegde lidstaat beschouwd mag worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoekende partij omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van kandidaat- vluchtelingen en hun opvang ;

Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen ;

Dat verzoekende partij U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Spanje niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden ;

3.

Overwegende dat verwerende partij schrijft: “Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.” (stuk 1, p. 3) ;

Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna “HJEU”) een einde hebben gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend;

Dat het risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij;

Dat de tegenpartij ook toegeeft dat : “Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).” (stuk 1, p. 2) ;

Dat verzoekende partij een kandidaat-vluchteling is;

Dat elk kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbare profiel heeft ;

Dat omwille van de tekortkomingen van Frankrijk inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen, verzoekende partij een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy ;

Dat de mogelijkheid bestaat dat verzoekende partij zelfs geen plaats krijgt in een opvangcentrum, wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Frankrijk, en ten gevolge, het risico loopt op straat te beëindigen ;

Dat het EHRM in verschillende zaken nochtans heeft geoordeeld dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, rekening gehouden moest worden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname - in casu Frankrijk - en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaïd./ Italië, 28 februari 2008, §128 - 129; Vilvarajah e.a./Aerenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108in fine) ;

Dat in een arrest van februari 2012, Uw Raad, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, geoordeeld heeft dat “Afin d’apprécier s’il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l’article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l’existence d’un risque de mauvais traitement, il y lieu d’examiner les conséquences prévisibles de l’éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »

(Vrije vertaling: Om na te gaan of er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt de Raad toepassing van de indicaties gegeven door het EHRM. Hieromtrent heeft het EHRM geoordeeld dat, om de werkelijkheid van een risico tot onmenselijke behandelingen na te gaan, de mogelijke gevolgen van de verwijdering van verzoeker in de verzochte lidstaat moeten worden onderzocht met oog op de algemene situatie in het land en de feiten eigen aan de zaak) ;

Dat verwerende partij, ten gevolge, niet toegestaan is te beweren, zonder enig nauwkeurig onderzoek van de situatie van vluchtelingen in Frankrijk, en zonder enige waarborg van Frankrijk m.b.t de opvang, het onthaal en de asielprocedure van verzoekende partij eenmaal zij in Frankrijk zou zijn, dat “Frankrijk verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.” (stuk 1, p. 3);

Dat verwerende partij, tenminste, individuele waarborgen had moet verkrijgen van de Franse autoriteiten;

Dat ze deze niet eens heeft gevraagd ;

Dat verwerende partij de situatie in Franse van kandidaat-vluchtelingen en/of Dublin returnees had moeten onderzoeken en van de Franse instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Frankrijk die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten ;

Dat verwerende partij, noch de situatie van kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnees heeft onderzocht, noch waarborgen heeft gevraagd en gekregen van de Franse instanties met betrekking tot de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Frankrijk die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten ;

Dat, ten overvloede, verzoeker volhardt dat de opvangvoorzieningen in Frankrijk niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM ;

4.

Overwegende dat verwerende partij schrijft dat: Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt, (stuk 1, p. 3) ;

Dat echter het risico tot een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van vluchtelingen en migranten in Frankrijk hieronder zal aangetoond worden ;

5.

Overwegende dat, in huidig geval het geen kwestie is van een forum shopping waarbij verzoekende partij de lidstaat waar ze haar asielaanvraag indient zou kiezen - quod non - maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt betreft ;

Dat verzoekende partij betwist dat Frankrijk bevoegd is om haar verzoek om internationale bescherming te behandelen, niet dat zij zich niet in Frankrijk heeft begeven vooraleer zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België, doch dat de opvangvoorzieningen en de asielprocedure in Frankrijk een schending vormen van de EVRM en de Europese vereisten m.b.t. de asielprocedure in de lidstaten ;

Dat het louter feit dat een lidstaat maatregelen neemt om de tekortkomingen proberen te overheersen in geen geval een aanwijzing is dat verzoekende partij niet blootgesteld kan en zal worden aan vernederende en onmenselijke behandelingen in geval van een overdracht naar die lidstaat, in casu Frankrijk;

Dat het EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Italië, req. n° 16483/12, §128) ;

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer;

Dat ten gevolge, de rechtsleer van de zaak Khlaifia e.a./ Italië van toepassing is zowel tegenover vluchtelingen die gedetineerd zijn, als tegenover vluchtelingen die niet gedetineerd zijn ;

Dat de zaak Khlaifia e.a./ Italië herhaalt en benadrukt dat, in geen geval, de toestroom van vluchtelingen een excuus kunnen zijn voor een lidstaat om zijn plichten ten aanzien van de vluchtelingen niet te eerbiedigen ;

Dat Uw Raad beoordeelde dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld wordt op basis van de omstandigheden "waarvan verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing" (RvV, arrest n° 137.096, d.d. 30 januari 2015) ;

Dat op dat ogenblik verwerende partij kennis had van verschillende tekortkomingen in Frankrijk ten aanzien van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers ;

Dat ze, ten gevolge, verplicht was artikel 3.2 van de Dublin III Verordening toe te passen, en zich bevoegd verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker ;

Dat andersom acteren een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt ;

6.

Overwegende dat men in het AIDA rapport 2019 met betrekking tot de opvangvoorzieningen in Frankrijk, kan lezen dat:

"In 2019 the number of asylum seekers accommodated remained far below the number of persons registering an application: at the end of the year, the Ministry of Interior stated that 52% of asylum seekers eligible to material reception conditions were effectively accommodated. However, according to

calculations of the author of this report, this rate did not exceed 50%. In absolute numbers, this represents a total of 151,386 asylum seekers who were eligible for accommodation in 2019, for a total of 98,564 places available. Out of the available places, only around 70,000 were occupied by asylum seekers, while the other places were occupied by rejected asylum seekers and/or refugees and/or not occupied at all.

In 2018, only 44% of asylum seekers registered by Prefectures in 2018 effectively obtaining accommodation. ECRE's report on the reception conditions of refugees and asylum seekers in Europe demonstrates that France has consistently fallen short of its obligations to provide accommodation to all asylum seekers on its territory, despite a considerable expansion of its reception infrastructure and a proliferation of types of accommodation.

This means that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. Therefore, France has an established track record of non-compliance with Articles 17(2) and 18(1) of the recast Reception Conditions Directive, requiring reception conditions which ensure an adequate standard of living for applicants.

In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated. Moreover, if the asylum seeker has not succeeded in getting access to a reception centre before lodging his or her appeal, the chances of benefiting from one at the appeal stage are very slim. In case of a shortage of places, asylum seekers may have no other solutions than reiving on night shelters or living on the street. The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist.

In 2019, 13% of the places in accommodation centers were occupied by individuals who were no longer authorised to occupy these places. Out of them, 8% were rejected asylum seekers and 5% were beneficiaries of protection staying longer than the authorised period.

While in 2019 the Ministry of Interior opened an additional 1,000 places in CAD A and 2,500 places in emergency reception centres, no new places will be opened for asylum seekers in 2020." (eigen benadrukking en onderlijning)

(Vrije vertaling: [...]) ;

Of nog :

"Despite the increase in reception capacity and creation of new forms of centres, a number of regions continue to face severe difficulties in terms of providing housing to asylum seekers. As stated above, only about 52% of asylum seekers eligible for material reception conditions were accommodated at the end of 2019.

In Paris, there are still several informal camps as of early 2019, despite many dismantlement operations by the authorities. In January 2020, authorities lead the 60th dismantlement operation since 2015 and 1,436 migrants have thus been accommodated in emergency centers following the operation. During the previous operation in November 2019, about 1,600 migrants were accommodated. Among foreign nationals living in these camps there were irregular migrants but also asylum seekers, many of them in a Dublin procedure. According to the Prefecture, 15,640 migrants have been accommodated in emergency centres in 2018.

In Calais, after the steps taken by the French government in 2015 and 2016, the makeshift camps have been dismantled and people have been directed to CAO. The dismantlement of the Calais camps has been operated in several stages. A first operation took place by the end of 2015, during which 700 people were sheltered. In the steps of this initiative, the French government has defined the modalities of accommodation required for the CAO. The southern part of the camp was destroyed in February 2016, in a context heavy of tensions. In October 2016 the government finalised the operation of evacuation and channelled the people living in the slums to CAO. 5,243 migrants had been directed to 197 CAO at that time. In July 2017, the Council of State ruled that state deficiencies in Calais exposed migrants to degrading treatment and enjoined the State to set up several arrangements for access to drinking water and sanitary facilities

Nevertheless, hundreds of migrants are still living in makeshift camps in Calais area as of early 2020. NGOs stated that 850 migrants were in Calais and surroundings at in January 2020. In a report published in December 2018, the Ombudsman denounced a "degradation" of the health and social situation of migrants living in camps in the north of France, with "unprecedented violations of fundamental rights".

On 21 June 2019, the Council of State ordered the northern prefecture of France to adopt important sanitary measures to support around 700 migrants living near a sport hall of the commune of Grande-Synthe. The application to proceedings for interim measures had been filed by 9 civil-society organisations and the commune of Grande-Synthe. It demonstrated that both the inhumane living conditions of the migrants and the failure to act of the Government were a violation of the migrant's fundamental rights. Following the decision of the Council of State, the French prefect had 8 days to adopt numerous sanitary measures such as installing water points, showers and toilets, but also to provide information to migrants on their rights in a language they understand.

The organisations Human Rights Observers and L'Auberge des Migrants based in Calais have also published a report in 2019 demonstrating that police evictions have increased to record levels, with more than 800 forced evictions since August 2018. It also describes the terrible living conditions on site, the loss and damage of belongings, the abusive practices and the arbitral arrests that migrants regularly face.

In some other cities (Nantes, Grande Synthe, Metz) migrants often live in the street. Some of them are asylum seekers eligible for accommodation centers but not housed due to the lack of places.,)

(Vrije vertaling: [...])

Zie ook:

"La crise de l'hébergement en est la manifestation la plus visible. Comment entreprendre toutes ces démarches sans un toit sur la tête ? L'existence de « jungles » comme celles qu'il y eut à Calais et Grande-Synthe, la persistance de situations de personnes n'ayant d'autre solution que de camper sur les trottoirs, sont une preuve tangible de l'incapacité actuelle de notre système à répondre aux enjeux de l'accueil digne. En témoigne le cri d'alarme sur les conditions de vie des exilés dans ces camps lancé en avril dernier par le Défenseur des droits, Jacques Toubon. En 2015, la Cour des comptes évaluait à moins de 50 % les demandeurs ayant effectivement accès à un hébergement via l'OFII. Le dispositif, de 54 145 places en 2016, est saturé. « Il y a une absence de corrélation entre le début de la procédure et l'accès sûr à un hébergement », nous explique au téléphone Pierre Henry, directeur de France Terre d'Asile. « Donc on se retrouve avec des gens qui n'ont d'autre choix que d'attendre sur les trottoirs. » « Certains ont très peur d'être envoyés dans d'autres régions de France, craignant de s'exiler à nouveau de leur communauté. Mais le parc francilien est saturé », abonde Jacques Cappy. « Choisir entre mettre à l'abri une femme et son enfant ou un homme avec un diabète avancé qui n'a pas accès à son traitement... Ce genre de choix, arbitrer entre les vulnérabilités, l'OFII doit le faire chaque semaine. Il n'y a pas de règles, ce sont des choix humains. » Si l'hébergement de moyen terme est géré par l'OFII, les associations se démènent dans l'urgence pour trouver des solutions. Certaines comme Utopia 56 mettent en place des réseaux d'hébergement citoyen. Elles complètent avec les moyens du bord pour les plus vulnérables. Elles font par exemple dormir des familles dans leurs camions, offrent des nuits d'hôtel quand elles le peuvent. Elles distribuent un petit-déjeuner à ceux qui dorment dans des camps de fortune, excentrés et régulièrement évacués. Actuellement, environ 2 000 personnes exilées sont à la rue dans Paris. Certains y passent des mois avant de pouvoir entrer en plateforme d'accueil. Yann Manzi, directeur d'Utopia 56, les considère comme abandonnés par le système. Cette situation est d'autant plus éprouvante que le temps des procédures est long, tant les institutions sont engorgées. Que ce soit la prise de rendez-vous en préfecture, ou les rendus de décision de l'OFPRA et de la CNDA, la procédure censée durer au maximum six mois peut durer selon l'estimation officielle plus de treize mois. L'attente est très difficile à supporter psychologiquement et financièrement"

(Vrije vertaling: [...])

7.

Overwegende dat Frankrijk zéér recent, met name op 02.07.2020, veroordeeld werd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) voor de onmenselijke en vernederende behandeling van asielzoekers die gedwongen werden om op straat te leven zonder bestaansmiddelen.

Dat het EHRM oordeelde dat:

“184. Au vu de ce qui précède, la Cour constate que les autorités françaises ont manqué à l'encontre des requérants à leurs obligations prévues par le droit interne. En conséquence, la Cour considère qu'elles doivent être tenues pour responsables des conditions dans lesquelles ils se sont trouvés pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à leurs besoins essentiels et dans l'angoisse permanente d'être attaqués et volés. La Cour estime que les requérants ont été victimes d'un traitement dégradant témoignant d'un manque de respect pour leur dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez eux des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'absence de réponse adéquate des autorités françaises qu'ils ont alertées à maintes reprises sur leur impossibilité de jouir en pratique de leurs droits et donc de pourvoir à leurs besoins essentiels, et le fait que les juridictions internes leur ont systématiquement opposé le manque de moyens dont disposaient les instances compétentes au regard de leurs conditions de jeunes majeurs isolés, en bonne santé et sans charge de famille, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention.

185. Les considérations qui précèdent sont suffisantes pour permettre à la Cour de conclure que N.H. (requête no 28820/13), K.T. (requête no 75547/13J et A.J. (requête no 131 14/15J se sont retrouvés, par le fait des autorités, dans une situation contraire à l'article 3 de la Convention.

186. Partant, il y a eu violation de l'article 3 de la Convention en ce qui les concerne. ”

(Vrije vertaling :[...]).

Dat de situatie van verzoekende partij vergelijkbaar is met de situatie van de vier partijen in de hierboven vermelde zaak van het EHRM ;

8.

Dat het AIDA-rapport verder opmerkt dat er praktische problemen bestaan bij de toegang tot de arbeidsmarkt:

“Since March 2019, access to the labour market is allowed only if OFPRA has not ruled on the asylum application within 6 months after the lodging of the application and only if this delay cannot be attributed to the applicant. This means that persons who do not lodge an asylum application, such as asylum seekers under a Dublin procedure, are excluded from access to the labour market. In this case, the asylum seeker is subject to the rules of law applicable to third-country national workers for the issuance of a temporary work permit.

In reality asylum seekers have very limited access to the labour market, due to a number of constraints. Prior to being able to work, the applicant must have sought and obtained a temporary work permit. To obtain this work permit, the asylum seeker has to provide proof of a job offer or an employment contract. The duration of the work permit cannot exceed the duration of the residence permit linked to the asylum application. It may possibly be renewed.

The competent unit for these matters is the Regional Direction for companies, competition, consumption, work and employment (DIRECCTE) at the Ministry of Labour. In any case, the employment situation also puts constraints on this right. In accordance with Article R.5221-20 of the Labour Code (Ctrav), the Prefect may take into account some elements of assessment such as “the current and future employment situation in the profession required by the foreign worker and the geographical area where he or she intends to exercise this profession”, to grant or deny a work permit. 30 fields of work are experiencing recruitment difficulties which justifies allowing third- country nationals to work in these without imposing restrictions. These professions are listed by region - only 6 professions are common to the whole country. In practice, Prefectures use these lists of sectors facing recruitment difficulties.

Finally, asylum seekers have a lot of difficulties in accessing vocational training schemes as these are also subject to the issuance of a work permit. According to the law, this permit is delivered to

unaccompanied children, and the employment situation does not put any constraints if they meet some criteria, except when they are in asylum procedure due to limitations applied to all asylum seekers."

(Vrije vertaling: [...]);

Ook met betrekking tot toegang tot onderwijs werden er een aantal obstakels opgemerkt:

"Barriers to an effective access to education are varied. Beyond the issue of the level of language, there are also a limited number of specialised language training or initiation classes and limited resources dedicated to these schemes. This is an even more acute difficulty for reception centres in rural areas which simply do not have such classes. Besides, some schools require an address before enrolling children and this can be an issue for asylum seekers who do not have a personal address. Finally, access to education for children aged 16 to 18 is much more complicated as public schools do not have any obligation to accept them. They may be eligible for French courses offered by charities but the situation varies depending on the municipality. Access to apprenticeship is not possible as it would imply an access to a work permit that is usually not granted to asylum seekers. As a general rule, there is no training foreseen for adults. French language courses are organised in some reception centres depending on the availability of volunteers. Young adults and adults are often forced to put aside their career or training, pending the decision on their asylum application. For young people, this represents a considerable loss of time."

(Vrije vertaling: [...]);

Het weze dus duidelijk dat de tegenpartij niet zonder meer kan gevolgd worden waar zij stelt dat "betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

7.

Overwegende dat al deze rapporten aan de ene kant de risico's van een ontoereikende behandeling van het verzoek om internationale bescherming die door verzoekende partij zal worden ingediend benadrukken en, anderzijds, wijzen op het risico slachtoffer te worden van mensonterende of zelfs onmenselijke levensomstandigheden als gevolg van de drastische vermindering van de sociale en economische rechten van migranten en asielzoekers in Frankrijk, meer bepaald met betrekking tot huisvesting en gezondheid ;

Er bestaat bijgevolg een risico van schending van artikel 3 EVRM indien verzoekende partij naar Frankrijk wordt teruggestuurd ;

8.

Overwegende dat België, rekening houdend met alle bovengenoemde rapporten over de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk en de slechte behandeling die zij ervaren, verantwoordelijk zou kunnen zijn voor een indirecte schending van artikel 3 van het EVRM indien verzoekende partij naar Frankrijk worden overgebracht ;

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent zelfs een "indirecte" schending van artikel 3 wanneer staten een vreemdeling uitzetten naar een land waarvoor het risico op onmenselijke en vernederende behandeling wordt bewezen ;

Het Hof oordeelde inderdaad:

"Cependant, d'après la jurisprudence constante de la Cour, l'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3 (art. 3), donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 (art. 3). Dans ce cas, l'article 3 (art. 3) implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (arrêt Soering c. Royaume-Uni du 7 juillet 1989, série An0 161, p. 35, paras. 90-91, arrêt Cruz Varas et autres c. Suède du 20 mars 1991, série A n° 201, p. 28, paras. 69-70, et arrêt

Vilvarajah et autres précité, p. 34, par. 103." (CEDH 15 novembre 1996, Affaire Chahal c. Royaume-Uni, Req. n°22414/93, §74).

(Vrije vertaling: [...]);

b) Stuk 2 van het middel: schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

1.

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering " worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen" ;

Dat de bestreden beslissing niet op alle rechtsmiddelen dient te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoende beschouwd worden;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie;

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15 februari 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;

Dat de hierboven aangehaalde elementen samen genomen, de toepassing van de tweede paragraaf van artikel 3, § 2 van de Dublin III verordening vereisen, omdat werd aangetoond dat er in Frankrijk systematische tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang van asielzoekers bestaan, die een risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vormen;

Dat het bestreden besluit derhalve artikel 3.2 schendt door Frankrijk te beschouwen als de staat die verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoekende partij;

Overwegende dat, op basis van de verschillende rapporten uit betrouwbare bronnen, moet worden vastgesteld dat het verzoek van de aanvrager om internationale bescherming door België moet worden behandeld op basis van de Dublin III-verordening;

Dat het middel gegrond is;”

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in zijn betoog nergens toelicht op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 6 en 13 van het EVRM of het vertrouwensbeginsel schendt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

In het eerste onderdeel wijst verzoeker op een schending van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening en van artikel 3 van het EVRM. Hij stipt aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het bepaalde in artikel 3.2, alinea 2 en 3 van de Dublin III-verordening en dat verzoeker niet mag overgedragen worden aan Frankrijk als dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM wegens systeemfouten op vlak van de procedure voor internationale bescherming of op vlak van opvang voor verzoekers van internationale bescherming. Volgens verzoeker zijn er systeemfouten in de procedure voor internationale bescherming en op vlak van opvang.

De Raad kan de theoretische uiteenzetting die verzoeker geeft aangaande artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest of artikel 3.2 van de Dublin III-verordening volgen.

Vooreerst stelt verzoeker dat elke kandidaat-vluchteling een “uiterst” kwetsbaar profiel heeft. De Raad volgt dit niet. De Raad volgt wel dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat elke verzoeker van internationale bescherming een kwetsbaar profiel heeft, maar een “uiterst” kwetsbaar profiel vereist nog een bijkomende kwetsbaarheid zoals bijvoorbeeld opgesomd in artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (Opvangrichtlijn). Verzoeker valt niet binnen een van die categorieën.

Verzoeker vervolgt dat hij het risico loopt in een overbevolkt opvangcentrum terecht te komen, waar mannen en vrouwen samen zitten, zonder enige privacy of dat hij helemaal geen plaats zal krijgen in een opvangcentrum. Verzoeker meent, na een theoretische uiteenzetting over het onderzoek dat in het licht van artikel 3 van het EVRM moet gebeuren, dat de gemachtigde zonder enig nauwkeurig onderzoek van de situatie van “vluchtelingen” of Dublinterugkeerders in Frankrijk en zonder enige waarborg met betrekking tot de opvang, het onthaal en de beschermingsprocedure gesteld heeft dat Frankrijk de beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Volgens verzoeker had de gemachtigde voor verzoeker individuele waarborgen moeten vragen zowel wat betreft een effectieve procedure voor internationale bescherming als wat betreft de opvang.

De Raad kan verzoeker niet volgen dat de gemachtigde geen onderzoek zou gedaan hebben naar de specifieke situatie van Dublinterugkeerders. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gewezen op de passage in het AIDA-rapport van 2019, uitgegeven in 2020, die betrekking heeft op de terugkeerders. Waar verzoeker doelt op individuele garanties, blijkt inderdaad niet dat de gemachtigde die heeft gevraagd. De Raad kan in deze de motieven van de gemachtigde evenwel volgen dat : *“We zijn in dat verband van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië ten tijde van het arrest kan onzes inziens geenszins worden vergeleken met de huidige situatie in Frankrijk.”* In de zaak Tarakhel werd een specifieke situatie voor gezinnen met kinderen aangekaart in Italië waar zij het risico liepen op onaangepaste opvang voor kinderen en het risico liepen dat de gezinseenheid niet zou worden gevrijwaard. In die situatie stelde het EHRM dat individuele garanties aangewezen waren. Dit is evenwel thans niet aan de orde, onder meer nu verzoeker een alleenstaande man is zonder kinderen.

Wat betreft de opvangsituatie, volhardt verzoeker dat de situatie voor migranten in Frankrijk een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stipt aan dat het loutere feit dat een lidstaat maatregelen neemt om tekortkomingen te proberen beheersen in geen geval een aanwijzing is dat hij niet blootgesteld zal worden aan een vernederende en onmenselijke behandeling in geval van overdracht. Na een verdere theoretische toelichting inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, die ertoe leiden dat in geval van een reëel risico, artikel 3.2 van de Dublin III-verordening verplicht moet worden toegepast, wijst verzoeker op een passage uit het AIDA-rapport van 2019,

uitgegeven in 2020 waarop de gemachtigde zich eveneens baseert en dat zich in het administratief dossier bevindt. Uit deze passage blijkt dat in 2019 maar ongeveer de helft van verzoekers met een geregistreerd verzoek ook opvang genoten. Sommige plaatsen werden ook bezet door afgewezen verzoekers van internationale bescherming, erkende vluchtelingen of werden niet bezet. Hierdoor kwam Frankrijk soms te kort aan zijn verplichtingen aangaande de artikelen 17 en 18 van de Opvangrichtlijn, des te meer voor alleenstaande mannen of vrouwen. In geval van te weinig opvang, dienen zij terug te vallen op nachtopvang of komen zij terecht op straat. In een ander citaat benadrukt verzoeker dat ondanks de stijging van de opvangcapaciteit en de creatie van nieuwe soorten centra, toch verscheidene regio's ernstige moeilijkheden blijven hebben met het voorzien van huisvesting voor verzoekers van internationale bescherming. Opnieuw wordt benadrukt dat maar 52% van de verzoekers die recht hebben op materiële opvang, ook werden opgevangen op het einde van 2019. Het citaat gaat verder over de kampen rond Parijs en Calais die vaak werden ontmanteld, waarbij deze mensen werden opgevangen in noodopvangcentra. Verzoeker onderstreept dat in juli 2017, de Franse Raad van State stelde dat de tekortkomingen van de overheid in Calais die migranten bloot stelden aan mensonwaardige behandeling en de overheid heeft opgelegd om toegang tot drinkbaar water en sanitair te waarborgen. De Raad van State legde eveneens op informatie te voorzien aan de migranten over hun rechten in een taal die ze verstaan.

Aangaande de opvangproblematiek in Frankrijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde erkent dat de omstandigheden voor Dublinterugkeerders ingewikkeld kunnen verlopen met verschillen tussen verschillende prefecturen. De gemachtigde is evenwel van oordeel dat het feit dat er onderlinge verschillen worden vastgesteld tussen de prefecturen, niet aantoonbaar dat er bij Dublinoverdrachten naar Frankrijk structurele tekortkomingen zijn die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest impliceren. De gemachtigde erkent eveneens dat Frankrijk nog recent werd veroordeeld door Straatsburg in een arrest van 2 juli 2020, doch benadrukt dat elke zaak individueel wordt behandeld en dat uitspraken derhalve niet automatisch toepasbaar zijn op de situatie van verzoeker. De gemachtigde onderstreept daarbij het feit dat verzoeker als reden voor verzet tegen de overdracht aan Frankrijk opgaf dat Frankrijk zijn verzoek om internationale bescherming weigerde en hij geen gewag heeft gemaakt van problemen inzake opvang.

De Raad acht deze motieven in casu niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig en stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij geen opmerkingen heeft gemaakt tijdens zijn Dublingehoor aangaande de opvangcapaciteiten in Frankrijk. Waar verzoeker verder onderstreept dat Frankrijk soms te kort komt aan zijn verplichtingen op grond van de artikelen 17 en 18 van de Opvangrichtlijn, stipt de Raad aan dat niet betwist is dat Frankrijk zijn akkoord voor terugname gegeven heeft op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening. Hieruit blijkt dat verzoeker reeds een afgewezen beschermingsverzoek heeft in Frankrijk. In een dergelijke situatie wordt verzoeker in principe verondersteld vanuit Frankrijk terug te keren naar zijn herkomstland. Er blijkt overigens ook dat verzoeker reeds verschillende beschermingsverzoeken in Frankrijk heeft ingediend. Indien verzoeker wordt overgedragen naar Frankrijk, heeft hij blijkens het AIDA-rapport wel de mogelijkheid een volgend verzoek in te dienen mits het voorleggen van nieuwe elementen (p. 52). Er weze echter aangestipt dat in geval van volgende verzoeken op grond van artikel 20, 1, c van de Opvangrichtlijn de lidstaten de materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of, in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, intrekken. Er is evenwel ook bepaald in artikel 20, lid 5 van de Opvangrichtlijn dat de lidstaten erop toezien dat verzoekers een waardige levensstandaard genieten. Ook al moet verzoeker gevolgd worden dat de informatie over bijvoorbeeld de kampen rond Parijs en Calais uitermate problematisch is, blijkt enerzijds dus niet dat verzoeker melding heeft gemaakt dat hij in dergelijke extreme situatie is verzeild geraakt in Frankrijk ondanks zijn langdurig verblijf aldaar, anderzijds blijkt eveneens dat met succes de Raad van State werd gevat die blijkens het citaat korte metten heeft gemaakt met de schrijnende situatie en de Franse overheid heeft opgelegd op korte tijd in sanitair en drinkbaar water te voorzien. Er blijkt eveneens dat de overheid verscheidene keren de kampen heeft ontmanteld en mensen heeft overgebracht naar noodopvangcentra. De Raad leidt uit dit alles af dat in Frankrijk weliswaar soms situaties voorkomen die niet door de beugel kunnen, doch dat het mogelijk blijkt te zijn via juridische weg een menswaardig bestaan af te dwingen.

Waar verzoeker nog aanstipt dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als degenen waarvoor Frankrijk werd veroordeeld door het Hof te Straatsburg en hij uitgebreid citeert uit dit arrest, blijkt dat het EHRM in dit citaat aanstipt dat de verzoekers ettelijke keren zich gericht hebben tot de Franse autoriteiten om aan te kaarten dat zij in de praktijk in de onmogelijkheid waren om hun rechten te genieten en aan hun essentiële noden te voldoen en dat de interne rechters hen systematisch hebben tegengeworpen dat de bevoegde instanties te weinig geld hadden en zij jonge alleenstaande mannen waren. In casu is supra

reeds aangehaald dat verzoeker niet betwist dat hij niet heeft aangehaald in zijn gehoor dat hij zich in diezelfde problematische opvangsituatie bevond.

De Raad volgt bijgevolg niet dat in casu aannemelijk is gemaakt dat verzoeker op vlak van opvang in geval van overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verder stipt verzoeker aan dat er zich in Frankrijk problemen stellen op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt en tot onderwijs in Frankrijk. Dienaangaande heeft de gemachtigde gemotiveerd dat het AIDA-rapport melding maakt van moeilijkheden op dit gebied, onder meer ten gevolge van opgelegde beperkingen. Hij merkt evenwel dat op basis van het rapport echter niet kan worden besloten dat verzoekers volledig de toegang wordt ontzegd tot de arbeidsmarkt en opleiding (blz. 94-95). De genoemde moeilijkheden zijn volgens de gemachtigde niet van die aard dat een overdracht zou leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. De Raad acht deze motieven wederom niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk. Bovendien blijkt uit artikel 15 van de Opvangrichtlijn dat de lidstaten ervoor zorgen dat verzoekers ten laatste negen maanden na de datum waarop het verzoek om internationale bescherming is ingediend, toegang hebben tot de arbeidsmarkt, indien de bevoegde instantie geen beslissing in eerste aanleg heeft genomen en de vertraging niet aan de verzoeker is te wijten. Bijgevolg is de regeling van Frankrijk waarbij de toegang tot de arbeidsmarkt alleen is toegestaan als OFPRA niet binnen de zes maanden na de indiening van de aanvraag een beslissing heeft genomen over het beschermingsverzoek en alleen als de vertraging niet aan de verzoeker kan worden toegeschreven in lijn met de Opvangrichtlijn.

Verder moet wederom worden aangehaald dat onbetwist is dat het terugnameakkoord van Frankrijk steunt op artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening, hetgeen wijst op een afgewezen beschermingsverzoek. In geval van een afgewezen beschermingsverzoek heeft men op grond van artikel 15, lid 3 van de Opvangrichtlijn enkel nog recht op toegang tot werkgelegenheid tijdens een beroepsprocedure, indien beroep tegen een negatieve beslissing in een normale procedure schorsende werking heeft, en wel tot het tijdstip van de kennisgeving van een negatieve beslissing over het beroep. Het is dus voor de Raad niet duidelijk of verzoeker zich nog in de voorwaarden bevindt om recht te hebben op toegang tot werkgelegenheid.

Wat betreft de toegang tot onderwijs, moet er bijkomend op gewezen worden dat verzoeker een man is van 58 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing, zodat het klassieke onderwijs niet langer op verzoeker van toepassing is. Wat betreft de toegang tot opleidingen voor volwassenen, blijkt wel dat in sommige opvangcentra Franse taallessen worden georganiseerd. Uit het citaat dat verzoeker aanhaalt, blijkt dat in het rapport vooral de situatie voor jongvolwassenen problematisch wordt geacht, omdat zij vaak gedwongen zijn hun loopbaan of opleiding opzij te zetten in afwachting van een beslissing over hun beschermingsverzoek. Opnieuw blijkt in casu dat verzoeker niet langer in afwachting was van een beslissing over zijn beschermingsverzoek, aangezien zijn verzoek was afgewezen en hij dit overigens ook aanhaalde als reden tegen zijn overdracht. In een dergelijke situatie kan bezwaarlijk aangehaald worden dat verzoeker die integratiemogelijkheden ontbeert in Frankrijk en daarom in een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM zou kunnen terechtkomen.

De Raad kan gezien het voorgaande verzoeker in casu dan ook niet volgen waar hij stelt dat op basis van al de rapporten die wijzen op de risico's van een ontoereikende behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de drastische vermindering van de sociale en economische rechten van migranten en asielzoekers in Frankrijk, meer bepaald met betrekking tot huisvesting en gezondheid, men tot de conclusie moet komen dat verzoeker een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van mensonterende of onmenselijke levensomstandigheden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Een risico op een indirecte schending van artikel 3 van het EVRM door een overdracht aan Frankrijk wordt evenmin aannemelijk gemaakt. De Raad heeft geen indicaties dat Frankrijk niet op ernstige wijze beschermingsverzoeken voor Soedanezen onderzoekt. Integendeel, uit het AIDA-rapport (p. 81) blijkt dat Frankrijk juist aangaande hervestigingsakkoorden met andere lidstaten zoals Italië, Malta en Spanje, bereid was vluchtelingen uit onder meer Soedan over te nemen.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg blijkt dat verzoeker in zijn betoog niet is ingegaan op enige concrete gezondheidsproblematiek. De gemachtigde heeft daar in de bestreden beslissing uitgebreid en

op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze over gemotiveerd. Het kwam verzoeker toe in te gaan op deze motieven indien hij wenste aan te tonen op grond van zijn gezondheidssituatie mogelijks in een mensonwaardige of vernederende situatie terecht te zullen komen.

De Raad meent dan ook dat de gemachtigde in casu niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van verzoeker aan Frankrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat een overdracht een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In die omstandigheden kon de gemachtigde op redelijke wijze besluiten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van de artikelen 3.2 of 17 van de Dublin III-verordening.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in casu niet aangenomen worden.

In het tweede onderdeel gaat verzoeker in op de formele motiveringsplicht. Na een theoretische uiteenzetting over de betekenis en draagwijdte van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt hij dat de gemachtigde zich niet kan tevreden stellen met een louter subjectieve appreciatie van de verklaringen van verzoeker.

De Raad kan zich vinden in de theoretische uiteenzetting van verzoeker aangaande de formele motiveringsplicht. Echter blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde niet meer heeft gedaan dan een subjectieve appreciatie van de verklaringen van verzoeker. De gemachtigde heeft de verklaringen van verzoeker afgetoetst aan de objectieve informatie in het AIDA-rapport over Frankrijk, een rapport waarop verzoeker zichzelf overigens ook heeft gesteund. Hij is eveneens op zorgvuldige wijze ingegaan op de argumenten van zijn raadsman in het schrijven van 7 december 2020.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES